

FESTA

CORPUS

Terra i cels se vesteixen per la festa;
el cel de blau, de flors de tota mena
les montanyes dels peus a la carena,
i els poblats se perfumen de ginesta.

Els carrers de ciutat la gent omplena,
i vibra l'aire amb crits i cants de festa,
uns riurers amb uns altres fan cadena
i a un lligam tan suau tothom s'hi presta.

Jo no se fixament, aquest bell dia
qui dels dos, jo o la Iglesia el commemora;
mes jo sento una ofrena d'alegría
i veig que'n joia tot l'espai s'arbora.

Oh, Tradició! Quan l'alegría cantes
son tes diades santes, molt més santes.

RAFEL FOLCH i CAPDEVILA.

El cas Salas-Antón

Sempre hem estat apartats de tot lo que tingué el més petit color polític, i mai ens havem ficat en rès que de lluny o de prop amb la política estigués lligat; al tractar avui de la qüestió d'en Salas-Antón amb motiu del discurs pronunciat per aquest en el Congrés no ho farem pel cantó polític tota vegada que a FESTA cada hu pensa com vol; uns podran ésser de la dreta i altres de l'esquerra però com que tots, *tots*, som catalans aixequem la nostra veu com a tals i contra qui amb els seus fets s'es posat fora i ben lluny de la gran família arredossada sots els plecs de la bandera de Catalunya.

En Salas-Antón menys preuant l'idioma nostre (ne diem el seu perquè ja no ho es) l'idioma amb que sentí els primers mots de sa mare, ha posat de manifest dues coses; primera, la seva conducta política, parlant en una forma ben diferenta abans i després de conseguir l'acte de diputat i fent com l'advocat que's ven a la part contraria; cometent l'acte més reprobable entre tots els fets reprobables que puga cometre un polític sense escrúpols; segona que de català no'n té més que l'honra d'haver nascut a Catalunya; però Catalunya avui no'l reconeix com a tal, com la mare a qui li ha sortit un fill dolent. ¡Que no ho digui en lloc que's fill de la nostra terra! prou pena tenim nosaltres; no més falta que'ns ho retregui!

No compendrem mai que un home per més enamorat que estiga d'un idioma extrany al seu, rebaixi aquest per a enlairar al altre. Nosaltres si fossim castellans no n'hi sabriem grat; es com si un individu de més estatura que un altre s'ajupís al seu costat, per a que l'altre semblés més alt que ell; l'únic que lograrà es posarse en ridícol i posar-hi al que vol elevar, puix les diferencies de mida sempre estaràn a la vista de tothom.

Com tothom qui es aficionat a la literatura, ens hem delectat sovint amb les belles obres dels mestres castellans com ens podriem delectar amb les dels japonesos si sabessem el japonés i mai ¡es clar! havem pensat tant sols en que'l català era inferior al castellà, molt al contrari, per ésser nostre, pel sol fet d'ésser el nostre, estem convenuts que'l nostre es molt millor i creiem tant que ha d'ésser aixís, que si mai un extranger ens vingúes a alabar el català rebaixant el seu idioma el mirariem amb menyspreu i pensariem lo que un general digué a uns soldats desertors del exèrcit enemic que se li presentaren.—Sou uns traïdors a la vostra patria i vos considero indignes de estar entre nosaltres. Aneu en nom de Deu.

Senyor Salas-Antón, vostè mateix en el fons de la seva consciència apliguis el calificatiu adequat al seu acte, que nosaltres ja li adjudiquem el que's mereix i que vostè ja's pot pensar.

M. M.

Desig de vida

La testa enlaire i en l'espai la vista,
distret el pensament per la grandesa,
del món tot oblidant la fera lluita
que al cor del home bestialment fa presa.

—
Vol ar un sol instant en regions pures
on l'ànima gosant descansa a l'hora,
tal volta el desengany i'l pessimisme
seria desterrat del cor que en plora.

—
Perfecta la harmonia de les coses,
natura a mans besades ens don vida,
l'instint ferotge, contradint-se sempre,
obri entre'ls homes la sagnant ferida.

—
Jamai pel sentiment veureu-lo que obra
del cor tot desterrant passions tiranes,
jamai de la bondat la calma hermosa
al cor li fa sentir accions humanes.

—
Avança i més avança i rès l'atura,
i mata si es precís en sa carrera;
l'idea fixa per la fi que ansia,
no mira'l medi i esdevé la fera.

—
Si un dia el sentiment vol imposar-se
en ansies d'una pau que'l cor anyora,
els llavis s'obren en somris estúpit,
i'l dit com infamant senyala a l'hora.

—
L'humana multitut es feta a posta
pel dèspota enlairar negant la vida,
i plauli sempre, que en sa nua espatlla,
pel fuet degoti la sagnant ferida.

—
La pensa resta en confusions perduda
quan ella rebelant-se en sa criteri,
la causa cerca perquè'l món fa via
perdut entre les ombres del misteri.

—
Ella voldria que'n llassada inmensa
l'amor ajuntés cors, que fos el viure
la dolça voluntat no interrompuda,
perquè a la voluntat li plau ser lliure.

—
Del pessimisme desterrar voldria
eix mur que l'empresona,
que l'esperança, com encís dolcíssim,
fos l'echo precursor que'l bé allissona.

—
Vol ar un sol instant en regions pures
i fer-se l'il·lusió de certa cosa,
viure sens viure, rès hi fa, que en somnis
també la pensa gosa.

—
Serà deliri, serà foll desvari,
serà una negació de nostre vida,
potser en brassos del destí entregar-se
que nega i mata veritat sentida.

—
Mes, si la pensa interpretar no logra
perquè l'humanitat negant fa via,
vinga del somni la visió febrosa,
en tant que de la llum s'acosti el dia.

AGUSTÍ PEDRET i MIRÓ.

FESTA

Somni de Primavera

Al sortir de la capella, mentres les altres monges s'en anaven a les classes on ressonava ja la xerradiga de les noies que esperaven que comensés la costura de la tarda, sor Ramona, la mare superiora, se dirigí a l'habitació que feia de despatx o secretaria del convent.

Era a últims de mes i calia repassar els comptes, firmar els rebuts i enllestir la feina administrativa de la Casa.

Alçà el blau transparent, que envolcallava la cambra amb una penombra suau i delitosa, i es posà a la tasca.

La finestra estava oberta i deixava passar tebies alenades d'aire embaumat amb el perfum de Primavera. Sobre les roges teules d'una ala del edifici ressaltava la blancor d'una parella de coloms, i més aprop, fregant quasi l'ampia finestra, es gronxaven breçats pel ventijol, els últims branquillons d'un es acacies. A baix a les classes les noies cantaven la lliçó amb un tò rítmic i pausat.

La mare superiora es posà a la tasca amb l'intent de acabar-la aviat, més de mica en mica, sens que s'en dongués compte, l'invadí una dolça lassitut, se li anà enterbolint el cervell, i un moment que s'apoià el front amb la mà, va quedar-se adormida sense que la deixondís el rodolar de la ploma per sobre el pupitre al escorrers de sos dits...

I al aclucar els ulls desaparequeren les sumes i restes, els comptes i bescomptes que bullien en son seny, i s'obrí son esperit al món dels somnis. Somniava i recordava ensems...

Es al istiu. Aclofada al redós d'un turonet cobert de pins, amarada de sol, hi ha una masia. Tot dorm a dins i a son entorn amb l'ensopidora quietut de la migdiada. No més en el barri se sent el mandrós cloquejar de les gallines...

Pel camí que atravessa el bosquet de pins baixa un home. Es el correu. Porta negligentment tirada a l'espatlla l'atrotinada cartera de cuir per a la correspondència, i s'apoià en un feixuc garrot.

Al travessar l'era els goços surten i el volten lladrant furiosos, i ell els manté a distancia amenaçant-los amb el bastó.

S'obra grinyolant la roja porta del mas i una noia d'uns deu anys, els negres cabells tots esbullats, aclucant els ulls enlluernada, surt a pendre la carta que li allarga el correu...

La noia aquella es ella, l'actual sor Ramona. Com passa el temps, i com se muden les coses!... La carta anunciava l'arribada del seu cosí Enric que cada istiu pujava al mas Centelles a passar una bona temporada.

Tenia també deu anys com ella. Però, quina diferencia de l'un al altre! Ella era robusta, morena, torrada pel sol; l'Enric semblava una figura de porcelana. Apenes si una mica de carmí tenyia la seva fisomia enquadrada peis cabells rossos curcsament clenxinats. Tenia tot un aspecte feble i malaltic. Encufurnat tot l'any a ciutat, sense tocar-li mai el sol, era com una planta d'ivernader.

Per això, aixís que al seu col·legi havien fet els exàmens, l'enviaven al mas del seu oncle, a fóra, per a que pogués terrejar i sadollar-se de sol i aire.

A la Ramona li agradava molt que hi anés. L'Enric era el seu millor company de jocs i entremaliadures. Corrien i jugaven tot el dia al aire lliure, saltant i fent tombarelles a la pallaça, empaitant-se fins al bosc i apedregant-se amb pinyes. Jocs violents, propis de xicot, però que an ella l'encantaven i que en canvi l'Enric seguia sols per dar-li gust, cansat i esbufegant...

Després, al vespre, prenién la fresca tots plegats, asseguts a les vores de l'era, i l'Enric li contava rondalles, i coses de Barcelona.

Venia el veremar. La verda pampolada amagava el fruit ja ben madur, i aleshores, apa! cap a collir raims.

L'Enric també provava a voltes de funyar. Es descalçava, s'arremangava els cuixals dels pantalons, i vinga ballar sobre el cup amb ses cames blanques i primes l'alegra dança del most.

Acabat de veremar, quant els pàmpols s'assecaven prenent les fulles el color d'or vell, l'Enric prenia comiat dels seus oncles i marxava fins l'any vinent.

I un any darrera l'altre, sempre aixís, sempre igual. En arribant l'istiu l'Enric feia cap al mas Centelles...

Però el temps no passa en và, Els dos cosins anaven fent-se grans, i un any al arribar el conegut foraster no sortí la Ramona a rebre'l amb els braços oberts i amb la bulliciosa alegria de l'infant, sinó que tota enrojolada extengué la mà a son cosí, que li dirigia una mirada més eloqüent que cent discursos...

I aquest signé el preludi de l'amor tendre, pur, immens—el primer!—que florí en el cor dels dos joves...

I aquell istiu l'Enric marxà amb fonda recança deixant a la Ramona enamorada; somniant amb son amor.

Ella, passà tot l'hivern suspirant d'anyorança, trobant els jorns llarguissims, les setmanes eternes. Amb quanta alegria vegé tornar el bon temps, acostar-se l'hora de reveure al seu aimat!

Per fi brotaren de nou els ceps i les vinyes se cubriren de verda pampolada.

La Ramona esguardava sovint tota frisoza pel camí que conduia a l'estació, amb l'esperança de veure arribar al seu cosí.

Més aquest any l'Enric no es presentà al mas. Una carta molt afectuosa els hi feu saber que degut als estudis que cursava, aquell istiu no podria sortir de ciutat.

—Verge Santa, Enric, enlloc t'hauria conegut! I que canviat estàs! Ja ets tot un home!...—digué l'any sobre la mare de la Ramona abraçant al seu nevot, sense saber-se avenir que aquell jove tan elegant, d'aire conqueridor, amb aquell bigotet ros tot rexinxolat, fós el xicot groc i esprimatxat, de vista somniadora, de dos anys enrera.

La Ramona també li trobà de canviat, més d'una manera ben desagradable. Superficialment rès, al contrari, més galantejador que mai. Li prodigava els *piropos* com si en tingué el cor convertit en magatzem. Però totes aquelles floretes li sonaven a fals a la pobre Ramona que s'havia forjat dolces il·lusions posant el seu sincer i pregón amor de donzella en el company d'infantesa.

Què s'havien fet aquells tendres col·loquis barbotejats al impuls de la primera passió?

El recort d'aquelles estones delitoses passades

SED D'AMOR

en muda contemplació, deixant que el cor endevinés lo que cada un dins son pit sentia, sense que els llavis trobessin paraules per a expressar-ho, el conservava ben viu en el reliquiari del seu cor. Però l'Enric l'havia ben oblidat son primer amor! De segur que s'havia esborrat completament de sa pensa, o potser sa memoria el confonia amb els recorts puerils dels seus jocs de criatura, quan saltaven i corriien per l'era o s'em-paitaven pel bosc!...

I la Ramona plorà d'amagat i desconortada la fi de son amor, la mort de ses il·lusions i esperances...

Poc temps després, i amb fonda recansa dels seus pares, que no obstant no s'atreviren a negar-li llur permís, la Ramona entrava de novícia en un convent.

Veus-aquí la vera historia. D'aleshores ensà que podriem dir? Sa vida s'escorria en un llarc rosari de dies monòtons i iguals, sens desigs, ni envejec, ni il·lusions, ni mondanals esperances...

No més alguna vegada, desperta o dormida, com avui, somniava... somniava i recordava sa vida passada, i com eixam de negres fantasmes l'assaltaven anguniosos duptes: ja ha fet bé en professar?... No havia pecat contra la Naturalesa, i potser contra Deu, marcint en el claustre la flor de sa joventut?... Què feia de vegetar d'aquella manera gastant tristament la seva vida sense profit per a ningú?...

Es despertà de sopte, i al desvetllar-se fugiren de sa pensa els duptes i els somniats recorts, més son esperit seguí rublert d'una amarga melancòlia, quina causa no sabia endevinar.

Mirà a son entorn. Un raig de sol entrava a la cambra i caient sobre la taula arrancava riolers reflexes a un crucifix de metall. El cel era blau, seré. El jardí inundat de sol, semblava envoltat amb una polsina d'or. Tot respirava dolça calma i placidesa.

I sor Ramona sentí en son cor més fonda la pena al no saber-ne esbrinar la causa.

De sopte vegé la ploma a sos peus, caiguda a terra, i unes quantes fulles de paper escampades per l'aire, i comprengué que s'havia adormit. Recordà son somni, i els duptes li atormentaren de nou l'esperit.

Mes fent la senyal de la creu, sor Ramona murmurà:—Deu meu! Això son tentacions del Maligne! Qui ho diu que la vida meva s'escorre xorca i sens ideal? No puc dir filles a les meves germanes en Religió? No tinc el deure de vetllar per a elles i dar-les'hi exemple de virtut?...

I senyant-se altre volta, agafà la ploma, i ja més sossegada, empenygué de nou la seva tasca.

ALEIX BOIX.

Es un pobre vianant
que d'amor demana almoina...

Donzelleta, si el meu cor
us ve a trucar a la porta,
amb un «Deu-vos-faci-bé»
no'l tregueu del davant vostre,
que ve assedegat d'amor,
boi cercant la font d'on brolla
el doll per podè apagar
la sed que a l'ànima arbora.
Obriu-li de bat-a-bat
la porta de casa vostra
per dâ acullida al amor
que el cor per vos sent, minyona.
Caminant esma-perdut
en lloc la Font Santa troba,
i com més camí va fent
més la sed és xardorosa.
La fontana solament
de que vos en sou senyora
li pot la sed apagar
si d'amor li feu almoina
an aquest pobre vianant
que us ve a trucar a la porta
i el pelegrinatje vol
finir de vos a la vora,
si el vostre cor amb el meu
un pur amor apariona...

CANDOR SALAMÉ.

MIG-DIADA

(Impresió.)

Amb tocs acompassats senyala l'oració la clotxa cansonera de l'esglesia i sa cadència s'escampa confosa per la plana assolada!...

Apartat del garbuix i'l tràfec de la ciutat populosa, on l'aire que's respira es viciat i on la vida bull insossegable, movent-se en un anar i venir continuu, atronant l'espai amb brusques notes d'estrany sorolls, la tranquil·litat es més fonda, més grata, més sublim.

Aquí, sadollant-me d'aromes sanitoses, sots el cobricel d'uns arbres verdejants curullats de fruita assaonada i resguardant-me del abrusador bat de sol que estabella i fruint a tot pler i amb visió serena la nitidesa del jorn estival, allargo la meva mirada escrutadora, allà d'enllà, del horitzó roent!...

Els camps de blat rossenc, clapats de roselles, m'apar que son una mar d'or gronjolada suament pel xafogós alè del càlit ventijol!...

Es l'hora de la calma... Els colrats segadors que acotats des de punta de dia damunt la terra ardenta, tal'larejant corrandes, aixamplaven els braços nervuts fent brunyir les falçs amb llestesa, dormen la sesta.

El sol cau aplomat. Al rebrer son escalf els auctells callen i tot restaria quiet a l'ensopida calda, si no fos que'l zigaleczeig enervador de les cigales, ve a interrompre impertinent la placidesa de la roenta mig-diada!...

PERE QUFRALTÓ TOLOSA.

FESTA

Curs de professoró

- ¡Noies, ginesta!... ¿Qui me l'acaba?...
- ¡Carmetlos de goma, rosa i menta!... ¡Tres cinc cèntims!...
- ¡Qui vol refrescar!... ¡Al bon llimó!...
- ¿Creuríes Celia, que ja estic cansada de tant voltar?... Si trovés un lloc per a seurer, no'm faria pregar gens.
- Jo també no puc dir fava. Aquestes sabates que porto em fan veurer la padrina.
- Filla, ni fet exprés, allí baix veig un tauló, on hi cabrem les dos de sobres.
- ¿Aont?... ¡sí!... ¡Quina ganga!...
- Per aquí passarem millor.
- ¡Ai noia, que estarem bé!
- Si no l'arribo a *clissar*...
- Escoltin; vostès, es deuen haver *ativocat*. Aquests llocs ja tenen amo.
- Tu Antonia, amb qui parla aquell mitja cerrilla.
- ¡I are!... ¿D'on surt aquell minyó?...
- Vaja, *arriba*. ¿Que no senten lo que'ls dic?...
- Vina maco, no t'acaloris.
- ¡Bé, que hem de fer!
- Noia: s'hi formalitza!
- Aixequinse, ¿que no ho senten?...
- Doncs mira, no'ns podem pas aixecar, patim de segament de cames i'l metje ens té ordenat el seurer.
- Doncs jo els ordeno que s'aixequin.
- ¿Que pot ser es facultatiu?...
- Si no ho soc, se tant com ells.
- Vés, noi, vés a pendrer aliments de substancia, que'n tens ben poca.
- ¿Que no ho veus, que fas cara d'haver sigut criad amb *biberón* i que l'agró de la llet no t'ha deixat creixer?...
- ¡Que tanta insolencia!... Vaig a buscar un municipal.
- ¡Noia! Volen demanar ausili al govern.
- No crec que per seurer ens portin a Ceuta.
- Nosaltres no hem fet mal a ningú.
- ¡Si senyora!...
- ¡Tú; ens diu senyores!... Aquest noi deu *clissar* poc.
- Mirin que m'acaben la paciència.
- No'm toqui, ¿sent que li dic?... Si'm torna a posar la mà a sobra, li vento una bufa que'l faig anar a parar al Camp del Arpa, sense tocar de peus a terra.
- ¡I tall!... Les noies es miren de lluny.
- Aquest mano es deu pensar que som d'aquelles que per deu cèntims ne donen un rengle.
- ¡Descarades!...
- No cridi que farà sortir goteres i els paletes avui no treballen.
- ¡Desvergonyides!...
- Mira tú, carmetlo llepat, no allarguis massa la llengua!
- Vaig a buscar al senyor *Gimenez*.
- Vaiji a buscar a qui vulgui.
- ¿No has vist com se propasaba?
- Si'm toca a mi, el desencolo.
- A ver, donde están estas señoras.*
- Son estas que no se quieren mover.*
- Bscuchen noies, ¿quien les ha dado permís per senlarse en este lloc?*
- ¿Que no sents tirar?

- ¡Dispensi! ¿que'ns deia alguna cosa?...
- ¿Es que quieren bromear conmigo?*
- ¡Vol callar!...
- ¡Quina barra!...
- ¿Que no quieren levantarse?... Pues yo lo arreglo aiais!*
- ¿Que s'ha pensat que hem vingut perquè'ns rebreguin?...
- No quiero saber tanto.*
- Sapiga que'ns hem aixecat perquè hem volgut.
- Es la por que'ls hi fa dir!
- ¡Ah, sí!... fugiu tots que ve l'artilleria rodada.
- Vaya se acabó, sigan su camino y cuidado con esa lengua.*
- Be tú, ¿que anem?...
- Anem, noia, anem, però tingan present que si no trobem lloc que'ns acomodi, ens tornarem a veurer.

Santiago Roy

D'amor i d'amistat

TRIOMFAL

A la gentilíssima senyoreta Anita Malet

Els meus somnis d'amor, mig esfumats pel temps
les mes belles visions, les il·lusions ensem
no son ja somnis, no; des que't conec a tú.
Has fet de mi un creient, i no creia en ningú.

Imatge celestial que enlaira el pensament
el cor m'has inundat d'un plàcid sentiment.
Ets tú qui m'ha guiat al temple de l'amor
ets tú qui m'ha guarit les llagues del meu cor.

Ets la realitat d'un somni ideal.
Cantem dolç amor meu, un himne triomfal.
Viuré jo sols per tú, viuràs també per mi
i sempre amb ton amor beneiré'l destí.

De nostra vida som, tot-just al començà
es ample l'horitzó i el cor no's rendirà.

*Al meu germà, mes que amic
don Josep Basa i Augé.*

Amic, mon car amic, dem-nos les mans
i fem llarga, ben llarga la encaixada.
No va volgué el destí dar-te germans
mes, ta inmensa bondat, ha fet que tants
guardessin per ton cor sa milló estada
i trobessis afectes purs i grans.
No parlo sols per mi, amic caríssim
ma veu porta l'ressò de mes d'un cor
que sab guardar per tú sempre'l puríssim
bàlsam sublim de l'amistat i amor.
Reb el sincer salut que avui t'envia
la sincera amistat que en el cor nia
dels amics que't senyalen com a nort
que celebren ditjosos t'alegria
i ploren també amb tú, l'adversa sort.

CESAR CABANES.

Madame Fifi

Una saleta de confiansa d'un principal del carrer de Montaner. Passem revista. Mobiliari nou; rics cortinatges; molts *bibelots*, molts llassets i molta coqueteria. Un paravent, dos auxiliars doradets i una cambrera vestida de negre amb el davantal plè de puntes, que fa passar a dita cambra a un subjecte ben plantat i intaxablement habillat.

* * *

Prò per ferse millor càrrec de lo que va passar aquella tarda bruna en lo descrit escenari, convé, lector amable, posar-te al corrent de les vides que van a intervindre i d'una escena previa que's l'origen de la que'ns ocupa.

Aquest jove, alt, guapo, que resta de peu en el salonet, xistera en mà, i amb una auriola de distingida elegancia, es un home noble, de regular posició, que treballa i es feliç i que té per tot vici deixar-se caure cada nit al *casino* per a passar la vetlla amb els amics d'infantesa. Formen lo que s'en diu una penya. N'hi ha entre ells de tots caràcters prò nostre hèroe era dels mes morigerats de costums. Això, no obstant, la nit abans, d'aquella tarda memorable, un jovenot company de tertulia i gran partidari del xibarrí dels *halls* conseguí endurse'ls a tots al *Foyer* de no sé quin «concert».

De solter a nostre home no li haurien prés per altre en semblant lloc, prò del tot invitat i mig forsat per aquella colla de galifardeus, se deixà dur per la bullanga i així, de casat, fou quan corregué sa primera *juerga*, encare que bastant innocent.

Aquella matinada en el *foyer*, hi hagué de tot; primer sopar, després sarau, més tart en companyia d'obsequiades damiseles, s'obrí'l xampany. Corregué a doiyo el liquid d'or i la alegríia nerviosa, fulguraren mirades enceses, mots de passió com flamarades, i foren les reines de la nit; la rialla, la broma i la galanteria.

En Joan (aquell jove, alt, guapo, noble, etc.) amb tot i esser novell en la gresca, sapigué acomodar-se prou a la situació i posar-se a la altura (¿?) de les circumstancies prò ja siga per una mal disimulada tímidesa, ja siga per un cert aire de noblesa que l'embolcallava en tots els actes de la seva vida, lo cert es que una *divette* d'aquelles, bella, això sí, elegant i atrevidota, el distingí invitant-lo a un tè en el seu domicili per a lo jorn següent.

Un company sentí l'invitació, i quan a la sortida nostre tímíd *calavera* comensaba a desfilir, l'espia involuntari esvandi la noticia de l'invitació, i els amics d'en Joan mig en broma, mig en serio de tal modo tractaren l'assumpto que restà per ell qüestió de punt i d'honor la seva assistència al tè de madame Fifi.

* * *

Som de nou a la cambra. La porta s'obra, la cortina es descorre i per sobre la molsuda alfombra, avansa una dòna de gentil presència i hermosa figura. Una dòna, tal volta... samaritana; prò que en aquell moment sent bategar en el seu pit un cor... que a la fi... es de dòna.

La nit abans en el *foyer*, madame Fifi s'havia enamorat bojament d'en Joan. Havia cregut veu-

re en sa tímidesa i distingida figura un cor varonil, gran i apassionat, capaç d'estimar més que 'ls altres homes, molt més que aquells titelles, *mentecatos*, que's deien admiradors d'ella i que la mimaven i obsequiaven en els dies de gloria de sa vida d'estrella... Veritablement, aquella dòna havia vist en els ulls discrets i brillants d'en Joan, una llum especial, un no sé que desconegut que l'atreia i l'abrusaba, i are en ses mirades, madame Fifi, s'hi sentia ferida per les guspíes d'un amor puríssim i sobrenatural...

Madame Fifi, estava enamorada. Ell no ho sabia. I ella veia en aquell home tot una nova vida, austera, tranquila, suau i ditxosa, que li feia oblidar de moment... tota la seva passada vida de miseries...

El tè fumejant li donà lloc per a demostrar a n'en Joan una confiansa insinadora. Ell tractava d'escursar una visita tan enutjosa, tota vegada que ja ell, havia omplert l'expedient amb els amics. Ella volia obtindre d'aquella entrevista l'esperança d'un consol misteriós, d'una pau piadosa, d'una redempció potser! vers un mon desconegut en que jamai somnià son cor endurit de *cocotte* capritxosa... Havia gosat sentint: la vanitat, el plaer, la gloria, prò... un més enllà candorós i poetic (que sentí alguna vegada en els seus anys de joveneta romàntica) are viu i latent se li ofería en l'imatge d'aquell home. I amb son cor desfentse d'amor, sos ulls captant, consol, sos llavis demanant tendreses, madame Fifi, esdevingué més hermosa que mai, i sa fesomia de pintures i estucs, com son llavi de carmí prengueren per un moment l'encisador semblant de verge ruborosa... de nena enamorada... I en aquets transport d'emoció confesà a n'en Joan, tot son amor, que com riu d'or, per dintre son ànima de rovell, corria...

Ell quedà glaçat, cregué somniar, ¿aquella dòna enamorada d'ell?... Allò era una comedia, una broma, un passatemps d'una dòna per ell repugnanta... i aixís amb despit i contrariat, prengué d'una revolada el barret, decidit a posar fi a n'aquella carregosa escena.

Ella el detingué i amb modestia paradòxica amb son altiu caracter tractà de retenir-lo. Veient que no'n treia rés, s'hi agenollà suplicant, els ulls plens de llàgrimes i temen veure sa felicitat perduda no's cansava de demanar-li lo que per son cor era més precís que la vida mateixa... Semblaven la Salomé i el Baptista.

Llavors ell compregué lo extraordinari de lo que veia i sentia, reflexionà uns instants; la imatge d'aquella dòna li suggeria la de sa muller, i desitjós d'acabar d'una vegada i desferse d'aquellés extranyeses, ficà mà a la cartera i en tregué el retrat de la seva filla, mostrant-li tot seguit a n'ella i encare que sense mitjansar paraula diguent-li amb els ulls ¡O veus, beneita com no pot ser lo que tu vols! Madame Fifi, prengué entre sos dits el cartró, com si fos un vas de metzines, i sentí odi per tothom; per la nena, per en Joan, per les llars ditxoses, per ella mateixa i per la seva raça de infelisses, pecadores i infecondes. Era aquella fotografia la d'una nena d'uns deu anys, hermosa poncella esclatanta d'una primavera d'amor, tenia els ulls grosos, com una promesa, i un encís especial de gracia i d'ignocència. I se'l mirava, madame Fifi aquell retrat, i amb els ulls desencaixats semblava que volia esborrar-

FESTA

Io... I se'l miraba i en sa boca una ganyota terrible desfiguraba sa fesomia de reina... i el seu còs de matrona romana, que fou l'admiració de centenars d'espectadors, vibrant per la rabia, s'estremia com serp verinosa... I se'l miraba, i ses mans de princesa es crispaven d'enveja i coratge...

Pocs moments se'l mirà ¡pobra Fifi! sa pell fina i sonrosada, esdevingué blanca i freda com el marbre, i amb el retrat aferrat en sos dits, rodolà per terra... com rodolaria d'un colp de mall, tota la bellesa d'una Venus de pedra.

El sust d'en Joan fou terrible, li semblava que veia visions; sols li quedaren forces per a recollir el retrat de sa filla i restituirlo a sa cartera, no sens abans ficar en ell un petó, no amb els llavis, sino amb l'ànima.

* * *

Han passat quecuns anys. Madame Fifi no va morir d'aquella feta, prò sé n'hi va faltar poc. Tan li hauria valgut, perquè la pobra, diuen que està com tractocada. Sembla que fugí de la gent. Sempre s'està sola. Menja coses no comestibles. A lo millor li dona per enraonar amb ella mateixa, altres vegades per plorar i plora fins que s'en atipa. Viu amb els seus oncles, prò degut a una exaltació que se li va acentuant cada dia més, diuen que tracten d'endursela un quan temps a fora o de tancar-la en un *Sanatori*.

JOSEP FONT SANS.

PEREGRINATJE

¡Avant, joventut meva!

M'enjoia els ulls de còrpora donzella
i tant me diu sa gracia espiritual
que'm deixa extasiat la meravella
de cosa, menys terrena que ideal!

Per xò'n so peregrí! Pel món sens treva
a les verges somnioses vaig amant
i a mida que quiscuna va sent meva
m'apart que dintre meu, s'hi fila un cant.

D'albes i brunes d'una i d'altre terra
m'agrada el seu somris, al serne amat.
Ho es d'un agraiment! I es d'una gerra
tan divinal la mel que m'han vessat!

Tot fent camí, m'arriva la tendresa
d'algún recort que ja mai més serà,
més l'esperança'm don la fortalesa
naixent del nou amor que'm florirà.

Així, per nostra ruta fatillera
vaig amb els ulls oberts, i alegre faç:
pel descobrir de nova primavera
amb que'm sorprèn el món a cada pas.

o. CLARA.

La fi d'un artista

Prou li deien i li repetien els seus pares. Mira noi, tens edat suficient per a comensar a estudiar una carrera; però ell amb un aire despectiu, contestava invariablement:

— Creieu que si vos heu fet un tip de treballar, logrant reunir una fortuneta, ha sigut per que jo 'm passi la joventut dintre una rònega i antihi-genica universitat i després m'haigi de guanyar la vida robant legalment, a quatre desgraciats que tinguin la monomania dels plets o bé que ajudi a morir més depressa a la gent? Jo vull portar la gloria a casa; a mi'm tira l'art.

Aquesta frase la repetia per tot arreu i en totes les ocasions.

— A mi em tira l'art, i rès més!

De tot això ne tingué la culpa un pobre mestre curt de vista, que sens pensar en el mal que podia fer i tan sols amb l'idea de contentar als pares dels seus deixebles, que satisfets dels èxits de llurs fills, quant s'acostaven festes li enviaven quelcun obsequi, sens mirar els dibuixos que els nois intentaven copiar i que convertien en caricatures que feien llàstima, els retrats d'en Cervantes, Lope de Vega, Calderón, etc., sempre posava en un marge de la dreta *V.º B.º Sobresaliente*.

Al morir els pares d'en Quimet aquest es traslladà a ciutat on en comptes d'anar a aprendre de dibuix en queleuna academia, s'entrenia contemplant les formes esculturals de les artistes dels cafès cantants i gastant amb elles aquells diners que tantes suors havien costat.

Un dia s'en adonà que la fortuneta estava tan migrada que amb prou feines li donaria per a viurer. Aprofitant l'aparició de la fotografia decidí establir-se en el seu poble de retratista i continuant encare amb la mateixa mania posà a la porta de casa seva un lleterero que deia:

JOAQUIM FUNOLL

Artista i Fotògraf

En els primers temps, com passa en totes les novitats, tingué més treball que ganes de fer-lo i veient de nou un horitzó clapejat de bitllets de banc, volgué emular les aventures de l'héroè d'en Zorrilla lo mateix *en juego que en lid y en amores*.

Passaren anys i quants sos cabells es comensaren a tornar blancs es trovà amb les butxaques buides, sense amics, sense clients i carregat de deutes i miseries.

Una colla de desgraciats tiren una corda que surt de les tranquiles i blavoses aigües mediterrànies; allà hi veureu dones vicioses, vells de venerable testa, trinxeraires, i quelcun obrer sense feina que va a buscar un miserable jornal; entre aquella gent s'hi compta en Quimet Funoll, l'artista i fotògraf, vestit amb un trajo carregat de pedassos, que encare recorda antigues grandeses, tirant de la corda penosament mentres de son pit surt una tos estranya.

Al passar per davant del amo, un mariner ple de salut i que saboreja la inseparable pipa, aquest lí diu:

— Pren paciència Quimet. Abans l'art té tirava a tu; are l'has de tirar a n'ell.

VICTOR D'AMOC.

FOLLIES

A la reina del cor meu.

Devall d'un cel roent d'amor corries,
fugint pel mitg dels salzers i greus follies!
¿Perquè ma soletat
vingueres a torbar, aimia hermosa,
oh imatge delitosa?
¿Perquè tan de soptat?

Pensava amb tu llavors, i amb ta hermosura;
pensava amb ton somris i sa dolçura;
pensava amb ma dissort,
i al veurer des de lluny ton front d'aurora
pensí amb ma darrera hora,
pensí venir ma mort,

i a dins mon pit poc lloc pel cor hi havia
ses fibres bategant, bullir sentia
delirar mon esprit;
no era aire lo que ensemps jo respirava
sinó foc que em cremava
boi consumint mon pit,

i tú corries com la papellona,
saltaves encisera com grossa ona,
fugint, tornant de cop
i'l cor, mon pobre cor, que cec estava
volia i anhelava
seguirte ben d'aprop;

seguirte i extasiarse amb ta bellesa
ubriagarse amb ta gracil feblesa,
morir a ton costat;
i com fulles pel vent arreballades
seguia tes petjades
horriblement nafrat.

Com tú, i vers tú llavors també corria
resolt per dir l'amor que jo't sentia,
l'amor que'm té retut;
i essent prop teu, en lloc parlar callava,
lo coll se m'apretava
i'l cor quedava mut.

PERE SOLÀ MARIMÓN.

ECOS

Que no ho saben? Si que ho saben ¿oi? A Manresa ja tenen dos *plazas de toros*.

Felicitem als manresans; japa fillets! una miqueta d'esfors i feune una altre que sereu tant com els barcelonins.

I després encare sortiran diputats dient que s'ha de espanyolitzar a Catalunya. Si això es fa sol! ¿que no ho veuen?

Deia *La Vanguardia* del dia 9 d'aquest mes parlant de la vaga de mariners:

«A bordo del vapor *Maria*, amarrado de punta en el muelle de Barcelona, quedó montado un servicio de vigilancia, a cargo de varias parejas de seguridad de a pie y a caballo...»

¡¡Prou!! *Hoy las ciencias adelantan que es una barbaridad!*

Felicitem al còs de seguretats; es la primera vegada que un institut armat disposa de *caballeria de marina*. Tant que s'en havia parlat d'això!

I are que fassin bromes els vaguistes. Ja veig cada *carga* per sobre cuberta...

VENTATJES DEL CAÇAR

Sortir de casa quant tot just comensa a clarejar, quant els aucellots es desperten al sentir sobre sos cossos el fresc airet de la matinada. Preparar l'escopeta i els cartutxos, arreglar el sarró, ficar-hi la *fiambrella* amb una grossa truita amb patates i uns talls de carn o pollastre rostit el dia abans. Penjar-se al coll la garrafeta del xarel·lo plena fins a vessar del de la bota del recó. Repassar si es porta a sobre tot lo necessari, o molts cops innecessari prò decoratiu; un pito de reglament, una gavieta per a grills, paper per a usos especials, menjà pel gos, un joc de cartes per a fer el solitari, una amaca per a fer-hi la siesta, el *botiquin* amb aigua de cop, aigua pels sustos, tafetà anglès, una ròtula de recanvi, uns peus de repuesto, una camilla plegable i polvos de licopodi i cotó fluix en abundancia.

Arreglar-se les polaines, estrenyers la canana, refilear-se el bigoti (si s'en porta), penjar-se l'escopeta al bràs, i comensar a caminar.

Aquestes són grosses satisfaccions reservades exclusivament als caçadors, o als que temporalment es dediquen durant l'estiu a tirar contra lo que sigui, mentres tingui ales i voli, o tingui quatre potes i camini.

Prò hi ha pel caçador quelcom millor que totes aquestes íntimes preocupacions i agradables feines.

Caminar, caminar sempre, pujar, baixar, parar-se per a no fer remor, escoltar, fatigar-se, fer-se malvé els peus amb els cantells de les pedres, o patinar per damunt de la pinassa, amb un seguit sobressalt d'aquí caic i aquí m'aixeco

Perdre's en mig del bosc, i caminar desorientat com un pagés per Barcelona. Cercar en và una fonteta que canti amagada entre el fullatge, i que sota la frondositat dels arbres i la tendra verdor d'un prat romàntic, ens convidi a tastar la seva aigua fresca i cristallina.

Arribar a l'hora del dinar, haver-se de menjar la truita freda, amb un pà que'l vent ha endurit, i notar amb desagradable sorpresa que'l gos s'ens està menjant la carn o el pollastret que guardavem per després de la truita. Acabar el ví, acabar el tabac, passar hores i hores sense trobar no una perdiu o un conill, sinó ni tant sols un pardal o una rata, i decidir-se a tirar contra els mosquits i les pinyes dels arbres.

Quant ja es comensa a desconfiar de matar quelcom i es porta l'arma a l'esquena posada al segur, veurer un conill, amb uns ulls oberts com dues taronjes, les orelles estirades i l'esquena doblegada com un camalic, ens surt al pas i ens planta cara amb tota la poca vergonya.

Abraonar-li el gos, agafar l'escopeta amb una revolada, apuntar, tirar... esguerrar el tret, i... en lloc de tocar el conill, enviar nostre company de fadigues a sopar amb el de sant Roc.

Que n'es de bonic tot això!! Prò no s'han acabat les ventatjes del caçar. Seguim.

Notar que'l sol es va amagant darrera les montanyes, que les espatlles estan dolorides de tan dur-hi penjada l'escopeta i demés andròmines, que haurem de tornar cap a casa rendits i havent mort per tota victòria el nostre ignocent gos, a imitació del pare dels caçadors, del gran Tar-

FESTA

tarín, que matà un burro pensant-se que era un lleó.

I encare que sembli impossible, segueixen les delícies del caçar.

Una d'elles, molt usada pels bons aficionats, es la de entrar a la primera casa de pagès que's troba al pas, i fer preu amb la mestresa per dos conillets, que sols fan olor d'herba i fortor de la gavia on previsorament han sigut criats. Regatejar un xic i després lligar-los a un arbre per a fusellar-los despiatadament sense necessitat de sumari ni de judici verbal.

I allavors arriba l'hora d'entrar al poble, sense gos i reventat, prò amb els dos conills penjats a la banda de fóra del sarró, encare degotant sang.

Al endemà tot dinant no falta mai algú que al menjar-se el conill, no digui:—Això es bò, com se coneix que es de bosc, quina diferència dels que's críen per aquests corrals!

I el caçador somriu satisfet i comença a contar les peripecies imaginaries del dia abans; totes importants, totes grosses, prò cap certa. Ell les sab de sentir-les a sos companys que com a caçadors que son, s'en empesquen unes que deixen petits les dels andaluços i... que la gent mai s'empassen.

Oh: higiènic i sorollós sport de la caçera, qui poseeixes tants atractius i encants, que has conseguit que des de la creació del món s'amotllessin a tes exigències reis, prínceps, cavallers i humils pastors!

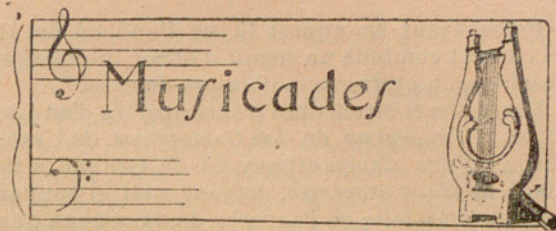
Jo m'inclinaria davant teu per a reverenciar-te, si no estesis ja tant falsificat, si no admetessis fures, ni xàrxes, ni reclams, ni vedats, ni còtols, ni un *Círcol* on baix el teu nom hi fan correr la plata molts que no han agafat mai una escopeta!

FRANCISCO RIBERA i FONT.

CAP-VESPRAL

El sol sens recança
deixa a llunyadança
la part de la terra que toca a son torn,
pro abans de deixar-la
vol engalanar-la
despedint el jorn,
i matisa el cel
de colors diversos com d'un màgic vel...
...D'un vel que escorrent-se
pel cel va extenent-se
i abarca l'amplada d'Orient a Occident,
i es broda d'estrelles
que com ulls caríssims d'hermoses donzelles
ens riuen i ens lluquen sigilosament.
I tota la prada
resta ensomniada
i evoca el misteri de l'entrada nit,
evoca el misteri
i en el Planisferi
tot canta i murmura rublert de neguit.

A. BACHS GABRIEL.

COL'LISEUM POMPEIA

Concepció Badía, la notable sopràn, l'excel·lent cantatriu de «lieder» prestà desinteressadament son valió concurs a la sessió extraordinària organitzada pel «Foment del Teatre Català» a profit del monument al gran actor Iscle Soler; com sempre ella ens proporcionà moments d'emoció i de delectansa amb sa veu clara i ben timbrada, sa difícil dicció i son inmillorable escola de cant.

Figuraven en el programa composicions de Beethoven, Mendelssohn, Mozart, Brahms, Pedrell i Morera, que digué amb tota sencillesa i estil, mereixent del nombrós i escullit auditori franceses mostres d'admiració i d'entusiasme. Es distingí notablement en la *Serenata inútil* de Brahms que degué repetir i en l'inspirada i preciosa *Cançó de l'estrella de Els Pirineus* del nostre gran Pedrell, el primer dels primers musicògrafs nacionals.

Per a acallar els frenètics aplaudiments en que se li premiava son comès, sempre deferent, ens obsequià amb dos *tonadillas* del mestre Granados, que cantà amb aquell seu art i justa intenció en el dir, sobretot en el *Mojo indiscret* que en feu una creació i que coronà una nova i llarga ova-ció.

Per causes imprevistes es vegé impedit d'acompanyarla al piano el senyor Huarte, tal com s'havia anunciat en els programes; fou la distingida i notable pianista Na Carme Matas de Ricart qui amb molta precissió i acert acompanyà a la solista, fet més d'alabar i aplaudir per la rapidesa amb que s'encarregà d'eixa tasca i que d'una manera tan brillant n'eixí, per lo que va esser mereixedora de sinceres demostracions d'agrao i admiració que deferent declinà per la senyoreta Badía.

I des de les columnes de FESTA repetim nostres aplaudiments vers ambdues belles dames.

PALAU DE BELLES ARTS

I altre volta acudirem a Belles Arts per a oir la Banda Municipal en el seu concert extraordinari que temporalment ve donant amb gran acert, fent-se mereixedor son director, el mestre Lamotte, de les més sinceres alabances per son noble desig de reconquistar per a la dita agrupació musical els prestigis i renom que palidejaren amb alguns anys d'abandono... I no sols se proposa aquest fi, sinó que a més procura que en els programes figurin en majoria composicions d'autors espanyols quines obres tan poc coneixem.

Aquest propòsit el feu ja visible en l'anterior concert, quin programa era format pels noms de Sancho Marraco, Chapí, Nicolau, Manén, Pedrell, Vives, Morera i Bretón. Aquest intent, aquesta prova proporcionà a dita Banda un just elogi per tots conceptes.

Perseverant en aquest fi, en l'audició del 11 del corrent combinà un seguit d'obres interessantíssimes amb preferència d'autors de casa.

Entre altres oïrem dues transcripcions d'en Lamotte; la *Pantomima de Las Golondrinas* de Usandizaga i d'una dansa espanyola de Granados titulada *Rondalla aragonesa*, havent estat el senyor Lamotte més feliç en l'arreglo de la segona que en la de Usandizaga. No obstant ambdues entusiasmaron i davant l'insistència del públic que omplena de gom a gom l'espaiosa sala de festes, se bissà la *Rondalla*.

De Morera *Tassarba*, escena i dansa del foc, que ja oïrem en el anterior concert i que igualment s'aplaudí a més no poguer, demanant-se la repetició. Tals demostracions d'entusiasme ens sogeriren que enguany en el Liceu sols dos representacions se donaren de l'obra que formava totes les il·lusions del genial Morera i que fins arribà a xiular-se, poc menys; i el públic d'aquelles dugues representacions es el que també acudeix a Belles Arts i li plau i aplaudeix fins a *rabiar* una sola escena de tan sabia obra...

Finí l'última audició extraordinària de primavera amb la Rapsodia núm. 2 de Liszt, a petició, i que la Banda en fa una creació inimitable. En resum, un altre èxit brillant que alentarà als professors que l'integren i animarà al mestre Lamotte en sa noble empresa de popularitzar bona música i als grans compositors espanyols.

* * *

Han contret matrimoni en l'església de Santa Agna la tan celebrada i jove cantatriu de concerts Na Mercè Plantada que continuament hem vingut alabant amb tota sinceritat des d'aquí, amb son professor de cant que ha sigut, el senyor J. Colomé.

Desitgem a nova parella felicitat completa i eterna.

* * *

Per causa de repentina enfermetat del mestre Arbós s'han sospès indefinidament els tres concerts anunciats per la Sinfònica de Madrid en el Palau de la Música, amb la cooperació de l'Orfeo Català.

Sentim de veres aquest contratemps que'ns priva d'oïr novament la mellor orquesta actual de concert.

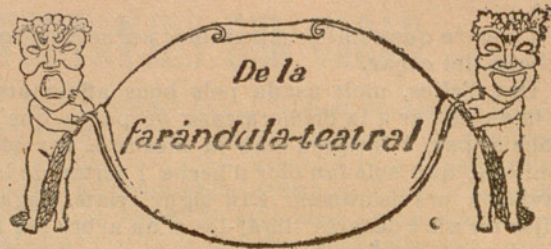
DIXI.

SONET

A la formosa senyoreta Dolors B.

Dolors i amors, com sempre van plegats!
trista experiència que's prodiga arreu,
des de Cyrano, al infeliç cor meu,
espines sols, pels cors enamorats.
Amor i goig, no volen sè ajuntats,
amor i pena mes d'una volta's veu,
i amb tot, qui de Julieta i de Romeu
pogués com ells, d'amor morí abrusats!
Senyora; permeteu-me el trist esplai
de contaus mon anel, que pot-sé mai,
dolçament, tendrament, podrà florir...
si haig d'ofegar mon cor per a mon mal,
permeteu-li a lo menys, el gust fatal,
de cantà, com el cigne, ans de morir.

P. ZARAGOZA ALEMANY.

TEATRE NOVITATS: *Clitemnestra*, tragedia d'Ambrosi Carrión.—COLISSEUM POMPEIA: *Sis sessions selectes*, organitzades pel «Foment del Teatre Català».—GRAN TEATRE ESPANYOL: Representacions de *L'Arlesiana*.

L'Ambrosi Carrión ens ha donat novament una prova de la força del seu temperament de dramaturg amb la tragedia *Clitemnestra*, que obtingué un èxit franc amb tot i no esser una obra per a tots els públics. L'autor de *El fill de Crist* ens donà la seva nova producció d'una manera clara i sencilla fent que l'auditori s'hi entregui de des de les primeres escenes, seguint amb marcat interès el desenrotll de la tragedia, sense notar el més petit cansanci i impresionant-se fonament en les escenes capdals. El públic del *Teatre de Novitats* amb tot i esser un públic fret per temperament, va acullir l'obra amb entusiasme cridant al autor al finalitzar els actes. Aquest creiem que es el millor elogi que podem fer de l'obra d'en Carrión.

Contribuiren al bon èxit la senyora Guerrero que interpretà la part de *Clitemnestra* genialment. La senyoreta Ruiz Moragas digué molt bé la de *Cassandra*. Mereix mencionar-se al senyor M. Diaz de Mendoza amb l'ingrat *Agamenón*. La presentació esplèndida.

* * *

Han tingut lloc en el preciós teatre *Coliseum Pompeia* les sis funcions selectes per la benèmerita entitat *Foment del Teatre Català*.

Poden estar ben satisfets els organitzadors d'eixes vetllades ja que ademés d'assolir un èxit, han demostrat una vegada més que el teatre català conta amb un públic—encare que no tant nombrós com fora de desitjar—que va seguint pas a pas totes les manifestacions de la dramàtica catalana.

El programa de les sessions l'omplienabien les més prestigioses firmes de la nostre escena.

La filla del mar, de l'Angel Guimerà; *Les garces*, de l'Ignasi Iglesias; *L'estiu de Sant Martí*, de l'Apel·les Mestre; *La Badia de la mort*, de l'Ambrosi Carrión; *Nausica*, d'en Maragall; *El Pubill*, d'en Frederic Soler (Pitarra), tres sainets de l'Emili Vilanova i obres en un acte de J. Pin i Soler, Joaquim Riera i Bertràn, Santiago Rusiñol, Avel·lí Artís i J. Feliu i Codina.

Com hem dit totes les sessions foren notables, però la que revestí més importància sigué la de *Nausica* que fou com un homenatge al mestre Maragall.

De la interpretació d'aquesta tanda de funcions, direm que no fou cuidada com era d'esperar, encare que si en honor a la veritat hem de reconèixer, que pels artistes que hi prengueren part eren sis *bolos*, no per això hem de deixar de lamentar-nos de que en Jaume Borràs s'hagués mirat fredament l'inseguritat en els conjunts de

FESTA

la companyia que encapselaba amb el seu nom. Nosaltres creiem que en Jaume Borràs podia fer-ho millor i exigir-ho al mateix temps als elements que'l secundaren.

També hem de fer resaltar el poc amor que senten pel nostre teatre quelcuns autors catalans. Fora l'Ignasi Iglesias que a assistí a totes les sessions, l'Apeles Mestres i en Carrion no hem vist a cap més autor, i nosaltres n'hem sentit certa tristesa d'aquest deixament o despreci que han demostrat aquets autors catalans, perquè després de més d'un any de no haver actuat companyia de català en cap teatre públic de nostre ciutat, creiem que tenien alguna importancia i cert interès les representacions celebrades al *Coliseum Pompeia*. Ens ha dolgut que el dramaturg don Angel Guimerà, que havia promés assistir a la representació del seu drama *La filla del mar*, no hagués vingut un moment per a recollir els aplaudiments d'un públic que l'aclamava amb entusiasme.

Quant la funció a benefici del monument al gran actor Iscle Soler, organitzada per la mateixa entitat, al finalitzar els actes del drama *Mossèn Janot*, el públic també el cridava an en Guimerà, i el nostre dramaturg, gloria i orgull de Catalunya, tampoc va presentar-se a rebre els aplaudiments. Segurament que les seves ocupacions el varen privar, molt a pesar seu, d'assistir a la representació. Més tart va dir-nos un mal intencionat que don Angel se trobava al teatre de Novilats, en el saló de la Guerrero i en Mendoza, felicitant an en Carrion per l'èxit obtingut amb motiu de l'estrena de la tragedia *Clitemnestra*.

Un acert foren les cinc representacions de *L'Artesiana* que tingueren lloc en el *Gran Teatre Espanyol* per una discreta companyia.

Per ser l'obra prou ronegada de nostre públic ens abstindrem de parlar-ne. Ens ocuparem lleugerament de la interpretació assolida. El protagonista anà a càrrec del notable aficionat en Joan Drets que no duptem en calificar d'actor des de are, ja que digué el difícil paper de *Frederic* d'una manera notable, demostrant-nos tenir fet un verader estudi de la psicologia d'aquest personatge, inductiblement el més difícil de l'obra. Ajudaren al bon conjunt les senyores Baró (A. i E.), Pallardó, Vila i Huguet, i els senyors Capdevila, Claramunt, Adrià, Viñas i Laporta.

D'aquestes representacions lamentem que en Drets, un home que tantes proves té donades del seu amor a la llengua catalana, hagués permès que el seu nom figurés en uns cartells que l'insultaven, perquè no es altre cosa que un insult que l'obra, representant-se en català, fos anunciat en francès el títol, i en castellà tot el programa.

MANELIC.

BIBLIOGRAFIA

AUBADES.—M. Planas Marull.

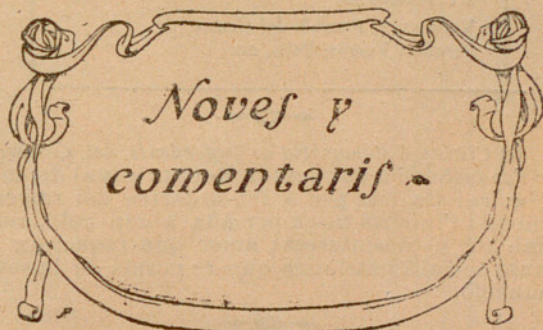
Es aquest llibre, com li diu modestament son autor, una col·lecció d'assaigs literaris on el jove escriptor gironí ens deixa entreveure, no al literat ja fet i plantat, sinó al que tot just comença i

es esperança de donar a llum quelcom de bò i definitiu.

En les proses que hi llegim—quelcunes de les quals s'han publicat a FESTA—s'hi transparenta, en unes, el titubeig del que tot just estén les ales per a empendrer la volada primera i, en altres, la seva ànima jove, molt jove, que manca del aplom—perquè no'l pot tenir—d'aquells que ja han llegit molts capítols del llibre de l'experiencia, condició aquesta essencial per a que el que escriu dongui el color i la força indispensables al fruit de la seva ploma.

Romàntic, molt romàntic, com gairebé tots els que encare no han tastat els fruits amars del arbre de la vida i el seu romanticisme traspua en tots els capítols del llibre. *Aubades* es lleigeix amb simpatia i un cop l'autor haigi adquirit una mica més d'aplom ens donarà, sens dupte, quelcom més substanciós que'ns permeterà judicarlo ja amb més deteniment i, fins potser, amb més severitat. Endevant, doncs, i no s'aturi que conreadors de la prosa es lo que fa falta, que de versos prou i masses n'hi ha que'n fan i encare fossin bons!

M. T.

Avís

Ferms amants de les lletres catalanes, oferim les columnes de FESTA a tots els que tenint aficions literaries i mèrits suficients no poden publicar els seus treballs per falta de lloc on fer-ho.

No cal dir que 'ls treballs seràn examinats escrupulosament per a que no desdiguin dels que publiquem habitualment.

AVÍS IMPORTANT

Advertim als col·laboradors espontanis que deuen enviar l'original en sobre obert amb la nota «Original d'imprompta» i franqueijiat com a tal.

Els que vulgan incloure-hi carta o enviarlo tancat per a major seguretat, incloquant-hi un segell de cinc céntims per a el pagament del carter.

De no fer-ho aixís, ho sentirem molt, però no publicarem cap treball que no s'ens envii amb aquesta forma.

Nostre bon amic i col·laborador En Miquel Saperas Auví acaba d'obtenir el primer accèssit a la Flor Natural dels Jocs Florals d'enguany de Reus, amb la hermosa poesia «A una donzella» que amb satisfacció insertarem en el proper número.

La més coral felicitació al amic Saperas i que segueixi avensant per aquest camí que amb tanta fortuna s'ha emprès.

J. VIVES I BORRELL

SILUETES RUSTICANES

Narracions

LLIBRERIES:

Verdaguer, Rambla del Centre, 5/
Perelló i Vergés, Pelai, 20.

El Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de l'Indústria ha publicat la Revista anyal del mateix; cal llegirla per a fer-se càrrec del inmens treball i l'intensa tasca portada a cap pel Centre amb tot el desinteressat amor que requereix la causa social i patriòtica que es norma de la seva actuació.

Camiseria SANS

BOQUERIA, 32.-BARCELONA

Especialitat en camises a mida

El gran Collor remedi de les Dèbils

El diumenge dia 18, a les 9 del vespre, se celebrà en el Restaurant Pince un banquet d'homenatge que'ls amics i admiradors oferien al dramaturg Ambrosi Carrión per a celebrar el triomf obtingut amb motiu de l'estrena de la seva tragèdia *Clitemnestra*.

Al destapar-se el champany l'eminent prosista Joaquim Ruyra, amb brillant i fàcil paraula, oferí el banquet al homenatjat.

Seguidament se llegiren quelcunes de les moltes adhesions rebudes, entre altres les d'en Ferràn Diaz de Mendoza, Ignasi Iglesias, Borràs de Palau, Bori, Bulbena, Serrats (G.)

Entre els molts assistents al acte recordem al ja anomenat prosista Ruyra, Audonart, Draper,

Bosch Humet, Gras Vila, Marquina (R.), Ferrer, Lisbona (J.), Vicens, Serrats, Girona, etc. etc.

Feren us de la paraula varis comensals i últimament en Carrión, que amb brillant oratoria agrahí l'homenatge que se li dedicava.

En resúm, una festa agradabilíssima.

S'ha posat a la venda la comedia en dos actes, de **F. Freixas** i **M. Gras Vila**

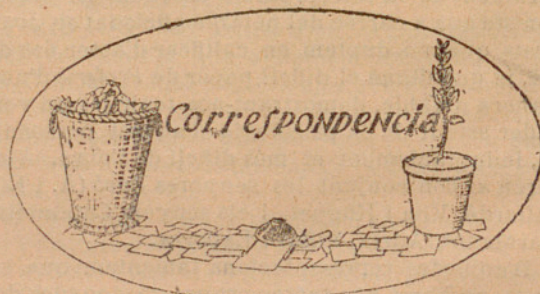
LA VICTORIA DE L'INVERN

estrenada amb veritable èxit en el *Círcol de Sans*. Per esser una obra de fàcil execució la recomanem a les companyies i aficionats, segurs de l'èxit.

Preu: **UNA PESSETA**

Llocs de venda: En la nostre administració de Barcelona, Rosselló, 248, 3.er, 2.ª; en la llibreria Bonavía i Duràn, Boqueria, 20 i en la Administració de *El Teatre Català*, Boters, 16, 1.er

Als nostres subscriptors els farem un 20 per 100 de descompte.

M. Allué Tarradas. Rebut i mercès.—Victor d'Amoc. En cartera *Decepció* i *Claror de posta*. ¡Curada! ja està bé, però pel nostre periòdic es una mica massa realista.—Daniel F. Carreras. En cartera.—R. Batlle i Godó. En cartera.—Queden lletres per a contestar.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Molins de Rei	Ptes. 0'25 mes.
Províncies	» 0'75 trimestre.
Extranger	» 1'25 »

Redacció a Barcelona: Rosselló, núm. 248, 3.er, 2.^a

Redacció i Administració: Alfons I d'Aragó, núm. 39

Imp., Alfons I d'Aragó, n.º 39.—MOLINS DE REI